

Arrest

nr. 194 437 van 27 oktober 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 29 december 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 21 november 2014 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op terechtzitting van 3 oktober 2017, waarbij de verdere behandeling van de zaak wordt uitgesteld naar de terechtzitting van 17 oktober 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende bij schrijven van 10 juli 2014 een aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in België op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 21 november 2014 de beslissing

waarbij deze aanvraag om verblijfsmachtiging onontvankelijk werd verklaard. Deze beslissing, die verzoekster op 28 november 2014 ter kennis werd gebracht, is de eerste bestreden beslissing.

1.2. Eveneens op 21 november 2014 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit bevel, dat verzoekster samen met de eerste bestreden beslissing ter kennis werd gebracht, is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De Raad merkt ambtshalve op dat, overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet, de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij voormeld artikel 39/56 in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, zeker, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037). Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden handeling moet de verzoekende partij bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren. Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

Wanneer er twijfel rijst omtrent het belang van de verzoekende partij, komt het haar toe aan de Raad alle nuttige gegevens ter beoordeling voor te leggen die kunnen aantonen dat zij in de concrete omstandigheden van de zaak een belang bij de nietigverklaring heeft of behoudt (RvS 7 januari 2015, nr. 229.752).

2.2. Ter terechtzitting bevestigden beide partijen dat verzoekster op 8 juli 2015 een nieuwe verblijfsaanvraag in toepassing van 9bis van de Vreemdelingenwet heeft ingediend en zij vervolgens werd toegelaten tot een tijdelijk verblijf op het Belgische grondgebied en actueel in het bezit is van een A-kaart. Verweerder legde een stuk voor waaruit blijkt dat op 4 september 2017 de verblijfsmachtiging opnieuw werd verlengd met één jaar, met name tot 24 oktober 2018.

2.3. De verblijfssituatie van verzoekster is bijgevolg fundamenteel gewijzigd.

Wat de vraag betreft naar het actueel belang dat nog voorhanden is bij het beroep in zoverre dit is gericht tegen de eerste bestreden beslissing, benadrukt de Raad dat verzoekster intussen alsnog de mogelijkheid heeft gehad om op ontvankelijke wijze een aanvraag om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in te dienen in België en haar zelfs het beoogde voordeel van de verblijfsmachtiging werd toegestaan. Ter terechtzitting gaf verzoekster niet aan dat zij, gelet op de toegekende verblijfsmachtiging, nog een actueel belang heeft bij het aanvechten van de eerste bestreden beslissing.

Wat de vraag betreft naar het actueel belang dat nog voorhanden is bij het beroep in zoverre dit is gericht tegen de tweede bestreden beslissing, stelt de Raad verder vast dat dit bestreden bevel om het grondgebied te verlaten onverenigbaar is met de toegekende verblijfsmachtiging en dit laatste de impliciete doch zekere opheffing inhoudt van het eerdere bevel om het grondgebied te verlaten. Beide beslissingen kunnen niet naast elkaar blijven bestaan.

Ter terechtzitting vroeg verzoekster de Raad om het bestreden bevel uit het rechtsverkeer te halen door middel van een vernietiging, zodat verweerder dit bevel later zeker niet zal kunnen aangrijpen om te besluiten tot het bestaan van een herhaald bevel om het grondgebied te verlaten en eventueel het opleggen van een inreisverbod.

In antwoord hierop gaf verweerder aan zich aan te sluiten bij het door de Raad gestelde in zijn arrest nr. 174 391 van 9 september 2016. In dit arrest rees in een gelijkaardige zaak de vraag naar het actuele belang bij een beroep gericht tegen een bevel om het grondgebied te verlaten en dit omwille van een naderhand toegekende verblijfsmachtiging. De Raad oordeelde dat de rechtsgevolgen van de aan de toegekende verblijfsmachtiging voorafgaande bevelen om het grondgebied te verlaten volledig waren komen te vervallen en dat de loutere omstandigheid dat een administratieve rechtshandeling, die geen uitwerking meer heeft, in het rechtsverkeer aanwezig blijft nu ze niet uitdrukkelijk is ingetrokken of opgeheven, op zich de nietigverklaring ervan door de Raad niet verantwoordt. De Raad benadrukte dat decisief is dat de bestreden beslissing de rechtstoestand van de verzoekende partij nog beïnvloedt, hetgeen volgens hem in de voorliggende situatie niet bleek (met verwijzing naar RvS 7 januari 2015, nr. 229.752).

Verzoekster repliceerde dat er ook andersluidende rechtspraak van de Raad zou bestaan en volhardde in haar verzoek om het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten omwille van de duidelijkheid in het rechtsverkeer te vernietigen.

In zoverre verzoekster betoogt dat zij nog een belang heeft bij de nietigverklaring van het bestreden bevel omdat verweerder in de toekomst dit bevel dan zeker niet zal kunnen aangrijpen om te kunnen besluiten tot het bestaan van een herhaald bevel om het grondgebied te verlaten en eventueel het opleggen van een inreisverbod, merkt de Raad op dat de partijen niet betwisten dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten onverenigbaar is met de toegekende verblijfsmachtiging en dit laatste de impliciete doch zekere opheffing inhoudt van het eerdere bevel om het grondgebied te verlaten. Er blijkt in deze situatie niet dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten de rechtstoestand van verzoekster nog beïnvloedt. Verweerder heeft zich ter terechtzitting, door ter verduidelijking van zijn standpunt ter zake te verwijzen naar de beoordeling van de Raad in zijn arrest nr. 174 391 van 9 september 2016, uitdrukkelijk bij dit standpunt aangesloten. Er blijkt aldus niet dat het bestuur bij een eventuele toekomstige niet verdere verlenging van de verblijfsmachtiging op dat ogenblik nog kan terugrijpen naar de niet-tenuitvoerlegging van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, dat geen rechtsgevolgen meer heeft sinds de toekenning van de verblijfsmachtiging. Hoogstens stelt verzoekster een volstrekt hypothetisch en onrechtstreeks belang voorop, hetgeen niet kan worden aanvaard. Verzoekster kan in voorkomend geval bij een eventuele toekomstige nieuwe beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten of een inreisverbod, op dat ogenblik tegen een dergelijke beslissing in rechte opkomen bij de Raad. Ook een algemene verwijzing naar niet nader geduide rechtspraak van de Raad kan geenszins volstaan om alsnog een voldoende belang aan te tonen. De Raad is verder ook in huidige zaak van oordeel dat de loutere omstandigheid dat een administratieve rechtshandeling, die geen uitwerking meer heeft, in het rechtsverkeer aanwezig blijft nu ze niet uitdrukkelijk is ingetrokken of opgeheven, op zich de nietigverklaring ervan door de Raad niet verantwoordt.

De Raad stelt vast dat verzoekster niet duidt welk concreet voordeel een eventuele nietigverklaring van de bestreden beslissingen nog kan sorteren en niet aantoont dat zij nog een actueel belang heeft bij het aanvechten van deze beslissingen.

2.4. Er dient derhalve te worden besloten dat het ingestelde beroep tot nietigverklaring, nu verzoekster niet langer doet blijken van het rechtens vereiste belang, onontvankelijk is.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak te worden gedaan over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

4. Kosten

Verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig oktober tweeduizend zeventien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS